

Arnhem, 23 november 2025

Lieve Sinterklaas,

Het was ver na middernacht toen we erachter kwamen
dat de Sint bijna vergeten was om langs te komen;
bij zonsopkomst zouden de kinderen hun eigen tekeningen terugvinden,
en, op een winterpeen na, drie lege schoenen.

Heel even speelde ik met het idee de situatie zo te laten
en om te buigen in mijn voordeel:
enkel wie zoet is krijgt immers lekkers.

De afwézigheid van cadeaus
moest dus wel betekenen dat de kinderen tekortschieten.

Het Sinterklaasfeest is in het leven geroepen om gehoorzaamheid te stimuleren,
dat de roe en de zak zijn afgeschaft hoeft de traditie zelf niet tandeloos te maken.

Zou ik die lege schoenen kunnen aangrijpen om de kinderen,
in elk geval tot begin december, het huishouden te laten doen?

Ik stelde me drie verschillende reacties voor.

De jongste zou het incident beschouwen
als menselijke fout van een incompetente hoofdpiet
en erop vertrouwen dat compensatie zou volgen,
zij is nog op de leeftijd waarop de dingen vanzelf goed komen.

Bij de oudste vreesde ik een averechts effect,
hij zou direct, en terecht,
de oorzaak van de nalatigheid bij zijn vader leggen.

Een reflex in ons huis als er iets mis gaat.

Maar onze middelste dochter zou het op zichzelf betrekken.

Ze is op de hoogte van het sprookje, maar
richting vijf december steeds meer bereid
in de verbeelding te geloven. Daarin lijkt ze op haar vader
die zichzelf ziet als een atheïst die god mist.

Eerst zou zij geteisterd worden door schuldgevoel,
nog iets wat ze van haar vader heeft,
en daarna niet zozeer opnieuw van haar geloof vallen,
maar van het verlangen om te geloven.

Wat nog veel erger is.

Dus in het diepst van het duister vroeg ik Sinterklaas
alsnog de schoenen met pepernoten en cadeaus te vullen,
wat hij, enigszins slaapdronken, met liefde deed.

En zo kwam alles inderdaad goed.
Al was het niet vanzelf.